

Toata lumea vorbeste astazi despre eliberarea sau nu a lui Gica Popescu. Am tot ingurgitat scenarii si puncte de vedere incat m-am saturat. De-a dreptul!

Nu sustin ca as sti, nici ca as intelege ce se intampla. Stiu insa ca fotbalul de acum nu mai este ceea ce a fost acum multi, multi ani! De ce spun asta? Pentru ca sportul, in general, este ceva nobil, este ceva curat, e o competitie pura. Sau asa ar trebui sa fie! In fine, hai sa va spun de unde si pana unde mi-a venit ideea sa insir aceste randuri.

Saptamana trecuta a fost ziua fiului meu, a implinit 13 ani. Evident ca trebuia sa-i fac un cadou. Dar ce sa-i ofer, ca are (cred eu) cam tot ceea ce si-ar putea dori. Bine, oricine isi doreste mult, mult mai mult, dar totusi..

Asadar, nu tu tableta, nu tu smartphone (ca oricum le are), nu tu alte gadgeturi sau mai sti eu ce alte accesorii care astazi sunt bestiale si maine doar bunica lui ar putea sa le colectioneze, asa, ca sunt ale nepotului ei. (chiar, bunica lui, tot in aceasta luna, va avea bucuria de a trai pentru a 9-a oara varsta de 9 ani... Sa vad ce surpriza pe masura ar trebui sa-i fac!)

Am decis ca surpriza sa fie meciul Romania-Argentina (a cazut chiar de ziua lui), sa-l vada Stefan al meu pe magnificul Messi, un fotbalist pe care-l iubeste enorm. Bine, el il iubeste si pe Ronaldo, caci la varsta asta rivalitatea este doar o banala prostie a oamenilor mari. (De aceea mi se pare o tampenie competitia si la scoala, prezentata pe fundamente gresite, pe ideologii strambe dar perfect integrate intr-un sistem fals. Adica esti bun daca altul e sub tine sau esti slab daca altul e peste tine. Nu conteaza ce simti tu, cat de impacat cu tine te simti tu... Dar despre asta poate voi scrie altadata).

Asadar, surpriza a fost 2 in 1. Pentru ca, pe langa meci, a fost invoit si de la scoala 2 zile (de

vis!!!). De la Suceva la Bucuresti si inapoi inseamna cca 1000 de km, adica necesita ceva timp.

Bunnnn... si am ajuns pe stadion. Arena mare, frumoasa, vreo 45.000 de spectatori (asa au anuntat pe stadion), popcorn, suc, fulare cu tricolorul, ce mai, atmosfera faina. Am intrat cu vreo ora inainte, sa-i vedem pe jucatorii sud americani dar si pe cei romani la antrenament, sa-i vedem cum zambesc, cum glumesc, cum sunt si in afara jocului propriu-zis. Toate ar fi trebuit sa se intample cum e normal, doar ca argentinienii nu au aparut pe stadion decat cu cateva minute inainte, sa stea drepti la cantarea imnurilor nationale. Mi-a fost mai greu sa-i explic lui Stefan de ce doar romanii au iesit la incalzire... Era, pana la urma, un meci amical, un meci platit sa se intample.

Dar trecem peste asta, ca sportul e ceva nobil si sa nu fiu el cel mai carcotas din parcare. Daca tot nu am fost capabili sa avem un nou meci oficial cu Argentina (ca bijuteria din 1994, din State), macar un amical e bun, chiar daca argentinienii au venit sa joace pe bani. Probabil ca daca FRF mai trecea in contract vreo juma de million, ii vedeam pe celebrii jucatori si la antrenament (aici am fost putin rau, uoff).

In fine, lasa ca bucuria de a-l vedea pe Messi alaturi de Di Maria si restul era mult prea mare.

E clar ca argentienii au jucat neturat, Messi mai degraba cauta sa scape de minge decat sa se angajeze in vreo faza spectaculoasa. Pai normal, mai are de jucat meciuri in CL si apoi, la vara, in Brazilia, chiar nu merita sa riste vreo accidentare sau vreo intindere intr-un meci amical.

Daca pe teren a fost mai degraba o simulare de a juca fotbal (desi ai nostri au tras din greu, mai putin nenea ala Tanase care venise la cules de ghiociei), pe stadion a fost spectaculos: am strigat, am tropait, am facut valuri, am zambit, am trait! Pentru prima data in viata lui, Stefan a simtit ce inseamna live un meci al nationalei! Si mi-a spus ca ar mai vrea sa vina si in toamna,

cu Ungaria (pfff, acolo epitete si cuvinte alese in tribuna, parca vad).

Ce nu intelegea Stefan era ca, de fiecare data cand aparea Piturca pe monitoarele stadionului, intreaga suflare huiduia la greu. Hehe, nu a lipsit nici cantarea clasica "Mitica, la puscarie", dar asta e o alta poveste. Sau nu, e aceeasi poveste. Piturca este, de fapt, exponentul generatiei actuale de fotbalisti, este pastorul sportului rege, cel putin prin functia pe care o ocupa. Iar antrenorul Nationalei de Fotbal a Romaniei e, de fapt, un puscarias arrogant, un impostor cu dosar penal, care a scapat doar cu suspendare, prin grija unor avocati inteligenti.

Cand vorbim de sport (inclusiv fotbal), vorbim de corectitudine, de noblete, de onoare, de competitie in adevaratul sens al cuvantului. Ce onoare are Piturca? Cum putem noi sa acceptam ca in fruntea echipei nationale sa fie un om fara onoare, un om care nu a avut decent sa se retraga chiar imediat dupa ce a primit sentinta prin care i s-a confirmat vinovatia? Indiferent cat de bun sau rau ar fi fost ca profesionist (sau cat de multe a facut el pentru Romania ca jucator). Nu ma duc mai departe, caci doar stim ca pestele de la cap se impute.

Si sa ma intorc de unde am plecat: Gica Popescu. Un jucator exceptional, apreciat atat in Romania cat si peste hotare, un simbol pentru sportul romanesc. Insa, dupa ce si-a incheiat activitatea sportiva, a bagat degetul in butoiul cu miere falsa, combinand si combinandu-se constient cu tot felul de interlopi, care mai de care mai versatili, mai tupeisti, mai smecheri.

Intr-o tara normala, ceea ce a patit Gica Popescu este ceva firesc. Anormal a fost ca el sa accepte sa candideze la presedentia FRF. Anormal a fost ca a crezut ca daca plateste ceea ce a furat, se spala de pacate. Anormal a fost ca un mare jucator, vertical si admirat de o lume intreaga in urma cu zece ani, sa nu inteleaga ca daca a gresit, nu mai are ce cauta in fruntea sportului, indiferent daca va fi inchis sau nu.

Personal, sunt multumit ca legile functioneaza si ca au fost respectate, acum mai putin conteaza (cel putin pentru mine), daca marinaru' il va gratia sau nu. Si chiar daca ar face-o, nu am o problema pentru ca este dreptul lui, este legal. Insa odata manjit, este mai greu sa pozezi

Gica cel de toate zilele... (editorial de Doru Atomei)

Scris de Doru Atomei

Duminică, 09 Martie 2014 22:54 - Ultima actualizare Duminică, 09 Martie 2014 23:08

in alb imaculat. Iar daca ar fi acceptat ca a gresit si nu facea atatea valuri cu dreptul lui de a ajunge Presedinte FRF, ar fi ramas in ochii mei ca un jucator spectaculos care, luat de valul banilor, a gresit.

Este uman sa gresesti, asta e. Insa recunoaste, la naiba, ca ai gresit si retrage-te in ale tale, lasa sportul sa-si recapete acea aura frumoasa, sa graviteze deasupra tuturor intereselor si misculatiilor. Asa ar fi fost frumos sa se intample.

Insa, dupa cum am spus si mai sus, nici fotbalul nu mai este ceea ce a fost. Argentienii au venit ca lautarii care au incasat banii, au interpretat pe stadion ceva light si au plecat. Fotbalul a cam incetat sa mai fie un sport, este un instrument de marketing, de facut bani, pe care il acceptam constient, dar ne place sa credem ca e pur, frumos si nobil. Asa, ca Gica Popescu...

9 martie

AUTOR: DORU ATOMEI

SURSA:

[Kogaionon Magazine](#)